

РЕШЕНИЕ

№ 36035

гр. София, 03.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3423** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 2 от АПК по иск за присъждане на обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът Ц. С. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] твърди, че работи като парламентарен водач на автомобили със специален режим на движение към Дирекция „Автомобилно обслужване и гаражи“ към Народното събрание. Твърди, че при изпълнение на служебните си задължения на 08.08.2024 г. , управлявайки МПС марка „фолксваген ЦЦ“ с рег. [рег.номер на МПС] в С., е станал участник в ПТП. Твърди, че служители на ответника **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ**, адр. [населено място], ул. „Е. А. I“ № 5 дошли на мястото на ПТП и го проверили за наличие на наркотични вещества и техни аналози в кръвта с техническо средство дрегер „Дръг тест 5000“, № 0016, като било отчетено наличие на наркотични вещества в кръвта. На основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП била издадена заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“. На ищеца е бил издаден талон за медицинско изследване /кръвна проба/. Във връзка с установеното деяние, ищецът е задържан със заповед за срок от 24 часа, като е образувано досъдебно производство. Изследването на кръвната проба установява липсата на наркотични вещества в кръвта на ищеца. В тази връзка, досъдебното производство е прекратено. Твърди, че заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ не е обжалвана, но била

оттеглена от административния орган, поради което тя отразявала незаконосъобразно действие на администрацията, което на основание чл. 204, ал. 3 от АПК следвало да се установи в настоящото производство. Твърди, че от заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес и диабетни кризи – породени най-вече от негативното отношение на колегите му, които го подлагали на подигравки, задържането му от органите на ответника за 24 часа, проведените спрямо него дисциплинарни, административни и наказателни производства. Ето защо, моли присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ в размер на 10 000 лв. , ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по иска го оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлен. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП поддържа становище за основателност на иска по факти и основание, като размерът да се определи по правилата на закона.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание чл. 1, ал. 2 от ЗОДВ във вр. чл. 203, ал. 1 от АПК във вр. чл. 126 и сл. от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

По иска за обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ:

Безспорно по делото е, че ищецът работи като парламентарен водач на автомобили със специален режим на движение към Дирекция „Автомобилно обслужване и гаражи“ към Народното събрание; че при изпълнение на служебните си задължения на 08.08.2024 г. , управлявайки МПС марка „фолксваген ЦЦ“ с рег. [рег.номер на МПС] в С., е станал участник в ПТП; че служители на ответника СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ дошли на мястото на ПТП и го проверили за наличие на наркотични вещества и техни аналози в кръвта с техническо средство дрегер „Дръг тест 5000“, № 0016, като било отчетено наличие на наркотични вещества в кръвта; че на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП била издадена заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“; че на ищеца е бил издаден талон за медицинско изследване /кръвна проба/; че във връзка с установеното деяние, ищецът е задържан със заповед за срок от 24 часа, като е образувано досъдебно производство; че изследването на кръвната проба установява липсата на наркотични вещества в кръвта на ищеца и в тази връзка, досъдебното производство е прекратено; че заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ не е обжалвана, но била оттеглена от административния орган.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове. Съгласно ал. 2, исковите се разглеждат по реда на АПК. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,

представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Следователно, за вредите от заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ , то следва да отговаря ответната СДВР, чиито служители са издали заповедта, срещу която е и предявен искът. Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Материално-правните предпоставки на тази претенция са незаконен административен акт и породени неимуществени вреди от него като пряка последица. В конкретния случай заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“, както и нейната законосъобразност от формална страна – компетентност и реквизити във връзка с чл. 59 от АПК, се установява, доколкото страните не спорят по тези факти, като по делото и няма данни за противното. Установи се, че заповедта за ПАМ не е обжалвана, но е оттеглена. Тази заповед за ПАМ, обаче, е издадена въз основа на съществения правно-релевантен факт, а именно – че ищецът управлява МПС с наличие на наркотични вещества в кръвта. Установи се, обаче, че съществуването на този факт е отречен по реда и със способите на наказателното производство, което производство именно на това основание е прекратено. На база на това и на база на неустановяването на факта, че ищецът управлява МПС с наличие на наркотик в кръвта, то съдът приема, че заповед № 2974/08.08.2024 г. е оттеглена от издалия я административен орган, като незаконосъобразна. Това осъществява хипотезата на чл. 204, ал. 2 от АПК, според която, когато вредите са причинени от нищожен или оттеглен административен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Както вече се изложи, настоящият състав приема, че оттеглената заповед № 2974/08.08.2024 г. , с която била приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ е незаконосъобразен административен акт, доколкото е издаден въз основа на съществения правно-релевантен факт, а именно – че ищецът управлява МПС с наличие на наркотик в кръвта, който по делото не се установи. Предвид изложеното до тук, първата от горепосочените материално-правни предпоставки за основателност на иска – незаконосъобразен акт, се установи. Ищецът твърди, че от този незаконосъобразен акт е претърпял значителни неимуществени вреди, изразяващи се в силен стрес и диабетни кризи – породени най-вече от негативното отношение на колегите му, които го подлагали на подигравки, задържането му от органите на ответника за 24 часа, проведените спрямо него дисциплинарни, административни и наказателни производства. За установяване на тези факти по делото са приложени множество документи, в откритите съдебни заседания от 25.06.2025 г. и 15.10.2025 г. се разпитаха съответно свидетелите А. и Х.. И двамата дават безпротиворечиви и неопровергани показания за твърдения стрес на ищеца от процесната незаконна заповед. По делото се изслуша и СМЕ /л. 67/, която посочва нестабилното здраве на ищеца от болестта захарен диабет, което е вероятно да се е влошило от процесната заповед и причинения от нея стрес. От всичко изложено до тук, следва да се приема за установено по делото, че от незаконната заповед № 2974/08.08.2024 г. ищецът е претърпял твърдените неимуществени вреди.

След като се установиха материално-правните предпоставки за ангажиране на отговорността на ответната администрация, съдът преценява размера на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди. Съдът преценява размера на вредите по реда на чл. 52 от ЗЗД – по

справедливост, и като взема предвид фактите по делото във връзка с определянето на еквивалентен размер, като израз на справедливост. Така, като взе предвид установените в обстоятелствената част от решението вид психологически травми на ищеца, техния характер и продължителност, както и степен на възстановяване, фактът, че неимуществените вреди са породени именно от правоохранителни органи, които имат правомощия да засягат основни права и свободи, съдът приема претендирания размер от 10 000 лв. като имуществен еквивалент на претърпените неимуществени вреди. Задържането на ищеца от органите на ответника за 24 часа и проведените спрямо него дисциплинарни, административни и наказателни производства, са факти, достатъчни да обосноват изключителен стрес. Или, искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се уважи изцяло за претендираните 10 000 лв.

Върху главницата следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, като последица от уважаването на иска.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 10 лв. за ДТ.

Уважаването на иска обуславя основателност на искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на деловодни разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38 от Задв. Минимумът по чл. 8, ал. 1 от Наредба за адвокатските възнаграждения е 1 300 лв. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание. Следователно, на адвоката на жалбоподателя не следва да се присъди минимумът по Наредбата, а следва да се присъдят 1 000 лв. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело С-438/22, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществяването на процесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 1 000 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна стойност на делото.

На основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от

ГПК ответникът следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 400 лв. за експертиза.
Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, адр. [населено място], ул. „Е. А. I“ № 5 да заплати на ищеца Ц. С. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ, сумата от 10 000 лв. , ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба 31.03.2025 г. , до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, адр. [населено място], ул. „Е. А. I“ № 5 да заплати на ищеца Ц. С. Г., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 10 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, адр. [населено място], ул. „Е. А. I“ № 5 да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. К. К., САК, адр. [населено място], [улица] 1А, кантора 223, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, сумата от 1 000 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА ответника СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, адр. [населено място], ул. „Е. А. I“ № 5 да заплати на АССГ, на основание чл. 9а, ал. 2 от ЗОДОВ във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 77 от ГПК, сумата от 400 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.